

CEL MAI PUTERNIC DIN LUME

(poveste populară tibetană)

A fost odată un tigru foarte bătrân. Trăia într-un codru des. Despre înțelepciunea lui se dusesse vestea prin toate împrejurimile. Dar într-o zi îi veni ceasul să moară. A poruncit îndată să vină unicul său fiu, pe care îl întrebă:

– Știi tu, fiule, cine are colții cei mai tari din lume?

– Desigur, tigru! răspunse fiul.

– E adevărat. Dar știi tu cine are ghearele cele mai ascuțite?

– Desigur, tigru! răspunse din nou fiul.

– E adevărat și asta. Și acum, spune-mi, cine aleargă cel mai repede?

– Desigur, tigru! exclamă fiul, fără să stea mult pe gânduri.

– Și acum am să-ți pun ultima întrebare: Cine este cel mai puternic din lume?

– Tigru! Tigru! Tigru! strigă de trei ori puiul.

– Te înșeli, dragul meu. Să îți minte de la mine: Cel mai puternic pe pământ este omul! Să te ferești a ieși în calea lui. Să nu te iei la luptă cu el, ocolește-l!

Spunând aceste vorbe, bătrânul tigru își dădu sufletul.

Puiul de tigru rămase apoi multă vreme pe gânduri la cele ce-i spusese părintele său în ultimele clipe ale vieții sale. „Dar unde aș putea eu găsi pe acest om? Aș vrea să-i văd barem cu un ochi colții și ghearele sale.”

Și puiul de tigru plecă în căutarea omului.

Merse el ce merse și întâlni un asin păscând pe o pajiște. „Poate că acesta este omul?” se gândi tigru și țipă cât îl ținură puterile:

– Ei, nu cumva tu ești omul?

– Nu, răspunse asinul, sunt un prieten patrupe al omului.

– Atunci, rogu-te, povestește-mi cum este omul la înfățișare. E adevărat că are colți mai tari și gheare mai ascuțite ca ale mele?

– Ce tot spui, tigrule, se miră asinul. Omul nu are niciun fel de colți sau gheare. El e puternic datorită minții sale.

– Ești un prost, asinule, nu știi nimic. Tatăl meu mi-a vorbit cu totul altfel despre om, spuse supărat tigru și plecă mai departe.

La celălalt capăt al poienii, tigru întâlni o cămilă. Începu să o întrebe și pe ea ce știe despre om. Dar când aceasta îi spuse că omul este mic de statură și că ea trebuie să se plece în genunchi ca omul s-o încalce, tigru nu vru s-o creadă.

– Răposatul meu tată mi-a spus că omul este cel mai puternic de pe pământ și asta înseamnă că este și cel mai mare! spuse tigru amărât și porni iar prin lume.

Multe zile și nopți rătăci el prin văi în căutarea omului. Începuse chiar să-și piardă nădejdea de a-l mai întâlni vreodată. Când, deodată, auzi niște pocnete în pădure. Se ascunse într-un tufiș, se ghemui și începu să privească. Lângă un copac se afla o ființă fără colți, fără gheare și chiar fără blană, lovind cu ceva într-un brad.

Din două sărituri, tigrul ajunse în fața omului. Își înălță capul și întrebă:

– Ascultă, locuitor al pădurii, multe animale cunosc în codru, dar văd pentru prima dată o arătare ca tine. Aș putea să te mănânc. Nici măcar blană nu ai!

– Dar eu nu sunt animal, răspunse tăietorul de lemne. Eu sunt om.

Se miră mult tigrul și se gândi: „Pesemne că bătrânul meu tată își pierduse mințile când mă speriasc cu puterea omului”.

Apoi spuse cu glas tare:

– Acum am să te mănânc.

Omul îl privi, apoi îi răspunse:

– Ascultă-mă, tigrule, mă învoiesc cu ceea ce spui tu. Însă înainte de a muri de colții și de ghearele tale, aș vrea să-ți arăt și eu ce putere am. Te învoiești?

– Ei, atunci arată-mi, dar mai repede. Am umblat mult prin munți și văi până să te găsesc și acum mi s-a făcut o foame grozavă.

Omul îl conduse pe tigrul în coliba sa, făcută din lemn de esență tare, și-i spuse:

– Coliba asta am făcut-o pentru mine. Este o locuință foarte bună. Nu pătrunde nici ploaia, nu te arde nici soarele și nici zăpada nu poate intra. Nu ești curios, tigrule, să vezi cum arată pe dinăuntru?

– Nu, mai întâi să-mi arăți cum se închide și se deschide locuința ta.

Tăietorul de lemne se învoi, intră în colibă și închise ușa după el.

– Acum încearcă, tigrule, să mă scoți de aici!

Tigrul se aruncă furios spre ușă, înfipse ghearele în ea, o zgâlțâi cu colții, dar în zadar. Ușa se dovedi a fi mai puternică decât colții și ghearele tigrului.

– Ai priceput, tigrule, ce fel de locuință am? spuse tăietorul de lemne, deschizând ușa. Nu mi-e frică de nimeni în ea.

Tigrul se gândi: „N-am întâlnit un animal mai prost decât acesta. El putea să scape de mine doar rămânând în locuința sa”. Iar cu glas tare adăugă:

– Ei, acumă dă-mi voie să văd ce ai acolo, înăuntru.

– Poftim, cu multă plăcere, răspunse tăietorul de lemne cu bunăvoință, invitându-l pe tigrul să intre în locuința sa.

Imediat ce tigrul păși pragul, omul închise repede ușa și o propti cu un lemn gros. Tigru își dădu, în sfârșit, seama că a căzut în capcană și prinse a urla și a se arunca în ușă, strigând:

– Dă-mi drumul, eu trebuie neapărat să te mănânc, dă-mi drumul!

– Acum e prea târziu, îi spuse tăietorul de lemne. Părintele tău ți-a spus că omul este cel mai puternic din lume. Tu n-ai vrut să crezi. Acum te-ai convins singur.

Din acea vreme, în coliba tăietorului de lemne stă întinsă pe dușumea o blană moale și frumoasă.

POVESTEA FLORII-SOARELUI

Legendă populară

O poveste de demult, de pe vremea unui împărat vestit, dar de nume uitat pe vecii vecilor. Și împăratul ăsta avea de toate: și împărăție, și noroade alese și bogate, și oaste voinică și multă... Dar un lucru tot îi lipsea și-l dorea în suflet și pe el și pe împărăteasă: că nu aveau niciun prunc.

Cât nu s-au trudit, cât n-au dat și n-au împrăștiat pe leacuri fel de fel și pe descântece! Eu numai, de-aș avea pe sfert din toată risipa ceea, încă aș zice că mai bogat decât mine pe lume nu se află. Îmbătrâniseră creștinii noștri, da' nădejdea din suflet tot n-o prăpădiseră, ci aflând că alții au pățimit ca și ei, pururi se gândeau la Dumnezeu cel a toate răsplătitor. Se întâmplă așa, că împărăteasa rămâne îngreunată. Le mai rămânea acum să aștepte. Și, la soroc, împărăteasa cea bătrână naște o fetiță frumoasă ca o floare, ca o picătură de rouă, ca zorile dimineții, ca un bob de piatră scumpă și încă mai frumoasă.

Împărăteasa, stând mereu în preajma ei, își uită de gospodărie, împăratul uitase toate treburile scaunului, iar supușilor greu le venea cu asta. Se minuna toată lumea că ce picase pe capul stăpânilor! După câțiva ani, când fata crescuse mare, socotind oamenii că împăratul a mărita-o și le-a aduce cine știe ce afurisit de stăpân pe cap, au făcut sfat în toată împărăția și din toate a ieșit felul în care să scape împărăția de fată.

Vedeți, așa, ce hotărîre neroadă! Că dacă murea împăratul, cine avea să-l urmeze în scaun? Ori socoteau supușii că va trăi cât lumea și pământul? Ci mai bine era să-l lase pe împărat în pace, să facă după cum a ști și s-a pricepe, să-și mărite fata și apoi, ginere având, să-l îndemne sfetnicii și mai marii curții și-ai târgurilor ca să-l deprindă cu încetul pentru toate cele de nevoie unei țări.

Dar să nu lungesc mai mult vorba, aflați dragii mei, că toate vrăjitoarele împărăției s-au strâns laolaltă, și-au purces să descânte de ducă-se pe pustiu, domnița cea nouă! Și s-a întâmplat întocmai după vrajă. Ajunsese fata împăratului mândră fără seamăn, când părinții se gândiră să-i găsească bărbat de măsura ei. Dar fata, la una ca asta nu se gândea. În lume nu ieșea, de vorbă cu nimeni nu sta, ci întotdeauna o vedeai cu chipul întunecat de griji.

Și o întrebau toți:

– Ce ai, domniță, de stai așa ca o floare pălită de soare? Te gândești undeva?

– Da, mă gândesc departe.

– Și-anume unde, am putea oare afla?

– Nu puteți.

Pe urmă tăcea. Năcaz mai mare pe capul împăratului decât acesta nu se putea afla în lumea asta. Murea și se topea de supărare, și se frământa ca să afle pricinile. Iar într-o zi îi grăi fetei:

– Fata tatei cea dulce! Tu ai crescut mărișoară, și noi drept aceea, ne-am gândit să-ți afli un soț după inima ta. Uite, mâine, poimâine vor sosi pețitori; tu uită-te la ei, cercetează-i din ochi și alege-ți unul, că noi, o vorbă nu ți-om spune împotriva, ci toate cele găsite bune de tine, le-om împlini.

Fata a tăcut, împăratul și curtea au așteptat pețitorii. Și au venit cu mulțimea, au venit și veniți au fost, s-au dus și duși au fost, căci fata rămase cu inima tot pustie, iar împăratul din gura ei vorbă hotărâtă nu află... După câțva timp, văzând că șaga se-ngroașă a alergat la alte vrăjitoare din împărăție, ca fata să-și afle și să-și aleagă odată un bărbat. Iar babele noastre o sorociră din nou, cum s-au priceput ele mai bine, că adică din ce este, să se facă mai frumoasă: cum nimeni n-a fost și nimeni n-a mai fi. Iar de îndrăgit, unul ca soarele numai să se-ndrăgească de ea. Și vorbe anume spuseră:

Să aibă puși pe umerei
Doi luceferi,
Numai soarele să se-ndrăgească de ei,
Iar fata după soare,
Să stea să se omoare!

După asta n-a mai trecut mult. Într-o dimineață, sta fata-n cerdac și se uita în zare. Împăratul și împărăteasa o văzură și-o întrebară:

- Ce are fata noastră cea cuminte și la ce se gândește?
- Mă gândesc la nunta unei fete de împărat cu soarele cerului, – răspunse fata.
- Și crezi tu că-i cu puțință una ca asta?
- De, știi eu? N-am auzit de s-o fi întâmplat vredată, dar am să mă duc să văd!
- Cum ai să te duci?
- Am să mă duc cum oi putea! Și atât a fost. Că ea se duce la soare să-l întrebe de vrea ori ba,

și nicio clipă nu mai șade acasă. Văitatu-s-au curtenii și curtea toată, și mai mult decât toți, cu rugămintea plină de lacrimi, au îndemnat-o împăratul și împărăteasa să stea locului, dar toate au rămas de-a surda. Că ea se duce și se duce. Atunci, părinții, nădăjduind că tot or vedea-o vredată, i-au pus mâinile pe frunte, au binecuvântat-o și i-au poftit cale ușoară.

Fata s-a pornit așa, către răsărit, fără ajutorul nimănui. Și-a mers, și-a mers cale lungă fără capăt, ca și nădejdea ei fără sfârșit, că dacă nu azi măcar mâine, că dacă nu mâine măcar poimâine, răspoimâine, la anul, peste zece, peste o sută de ani și tot și-o găsi alesul, soarele lumii noastre. Dar degeaba! Putea ea să ocolească de zece ori pământul și tot degeaba-i era. Ajunge într-un târziu într-un mijloc de codru întunecos. Era atâta liniște într-însul, că s-auzea cățelul pământului grăind la nouă stânjeni adâncime. Și stând ea așa, moartă de osteneală, aude un țipăt ascuțit. Se dă-n lături, se uită în jur și dă de un copac; mai ascultă și s e dumirește că țipătul venea tocmai din vârful copacului. Începe să se suie încet-încet, și de ce se suia, de ce strigarea aceea, asemenea cu a unei păsări, s-

auzea mai tare. Tocmai când urcase cam o sută de stânjeni, începu să se lumineze cuprinsul, iar fata, uitându-se în sus, văzu că în vârful copacului era un cuiabar. Când ajunse acolo, auzi glas cu înțeles:

– Voinice, voinice, vino și mă apără, că mult bine ți-oi face.

Fata se sui-n cuiabar și văzu ce văzu: un puișor golaș, gata să moară de frică.

– Da ce cauți tu aicea, singurel? – îl întrebă fata.

– Eu sunt pui de balaur, dar Împăratul-Vânturilor m-a furat, iar pe mama a dus-o departe. Stai lângă mine și mă păzește.

Fata nu mai zice nimic, ci stătu și așteptă. Peste câtăva vreme, iaca un șarpe grozav că se zvârcolește în văzduh și se lasă către cele două suflete.

– Cine-i aista? – întrebă fata pe puiul de balaur.

– Aista-i Împăratul-Vânturilor.

– Împăratul-Vânturilor? Dar cum se face că s-aseamănă cu neamul vostru?

– Și neamul lui și neamul nostru stăpânesc văzduhurile.

– Dar tu din ce soi de lighioană de tragi?

– Mama mea-i Doamna-Cețurilor-și-a-Negurilor-și-a-Pâclelor-toate; ea-i mai mare peste nori și promoroace; când plânge ea, curg ploile pe pământ, iar când se piaptână, s-aștern troieni pe câmpuri. Înțelegi acuma?

– Înțeleg. Și de când vă dușmăniți voi cu Vântul?

– De când lumea și pământul. Iar trânta noastră cu Vânturile se-ntâmplă atunci când s-aude tunetul și se vede trăsnetul.

– Dar, drept să-ți spun, nu știu ce-aș putea face între paloșele voastre.

– Ai să vezi, frumoaso! Vântu-i un om tare ștregar; când vede o fată frumoasă, ori aude că s-ar fi aflând încotrova, pleacă mort după dânsa și nu tihnește din mers până când n-o găsește. Cum o găsește, o apucă-n brațe, o sărută și apoi se întoarce de unde plecase.

– Ei, dacă-i așa, lasă!

După asta nu trece multă vreme și iaca și Vântul. Eu nu l-am văzut, ca să vă spun că-i așa și pe dincolo, dar dacă cu adevărat a fi având chip de balaur, urât ca el nu cred că se află pe lume altceva. Cum vine mai aproape, vede fata; cum vede, cum îi pică fata dragă și pace! Iar fata zice:

– Taci, că-i bună și asta!

Și stau așa cât stau, până când grăiește Vântul:

– Dă-te, soro, la parte, să mănânc pe puiul Ceței și apoi să mergem amândoi pe pustiuri.

– Băi, Vântule, – îi răspunse fata, – nu l-ai mânca pe el.

Și din vorbele acestea și din altele, mânia Vântului, din grozavă cum era, se potoli, și Vântul plecă la urma urmei cu făgăduiala, că dacă va veni peste un ceas, fata are să-i deie la ospăț pe puiul Ceței. Și așa, dragii mei, cu amânarea asta, iaca vine și Împărăteasa-Norilor ca să-și vadă cuibul și să audă ce nici prin creștetul capului nu i-ar fi trecut. Dar vorba ceea: nici o faptă fără plată, darmite când scapi de la moarte un suflet de lighioană ca feciorul Ceților!

– Și cu ce-ai vrea să te mulțumesc, fetițo? o întrebă Mama-Norilor.

– Cu nimica, decât să mă duci pe tărâmul Soarelui, răspunse domnița.

– Mă, că prea mult îmi ceruși și drept să-ți spun că nu pot să-ți îndeplinesc voia.

Și-i spuse cam așa: că împărăția ei ține cu pace numai deasupra Vântului-Bun. Mai jos, nu poate veni, că intră în sfadă cu el, dar nici mai sus, către soare, nu se poate sui din pricina Vântului-cel-Rău.

– Dacă-i așa, am să mai aștept – zise fata.

– Să vii peste un an.

– Am să viu – răspunse împărăteasa și se duse.

La jumătate de an aproape, iaca Vântul din nou s-o îndemne la mers. Ci-i răspunde fata așa:

– Măi Vântule, măi! Cum să merg eu după tine, când nici nu te știi, nici nu mă știi. Eu îți spun că-s fată de-mpărat mare și atâta. Mă crezi?

– Te cred.

– Bun. Dar eu nu te-oi crede pe tine. Adă-ți neamurile toate să le văd și pe urmă ți-oi da răspuns.

Și răspunse cel chip de balaur.

– Eu n-am alt neam pe lume decât pe Vântul-cel-Rău. Vrei să-lvezi?

– Vreau!

– Ei, atunci să-l chem.

Și l-a chemat și, Doamne, cât s-a înspăimântat domnița cea frumoasă când a văzut slujenia cea de balaur... Dar ce era să facă?

Rabdă inimă și taci,

C-altceva n-ai ce să faci !

Iar Vântul-cel-Rău, când și-a văzut cumnata, îi veni leșin la inimă. Și așa cum putu, se furișă pe lângă dânsa și-i spuse că i-i dragă. Iar fata-i răspunse:

– Dragă ți-s și-oi fi a ta, dacă-i lăsa pe Împărăteasa Negurilor să mă plimbe până-n cer.

– O las!

Și lăsată a fost. Fata s-a simțit de la o vreme luată de un nor și dusă tot mai sus, până când, atingând scara cerului, se sui pe întinderea lui. Ce-i mai trebuia acum? O zi de drum până la castelul de cleștar al Soarelui. Dar nenorocirea fetei era pesemne scrisă. Căci Vânturile, văzându-se păcălite, îndată trimiseră veste mamei Soarelui, că picior pământean se află la domnia ei. Asta, cum aude, dă sfoară-n țară că cineva vrea să fure inima feciorului ei.

Căutări peste căutări, răscoliri peste răscoliri, umblete, și la urmă fata de împărat se vede prinsă, legată și dusă la scaunul de judecată. Baba, nici una, nici două, o preface într-un bob de sămânță și-o zvârle-n vânt, iar vântul o lasă pe pământ, să crească și să-înflorească.

Floarea ei la chip să semene cu chipul soarelui. Din răsăritul pe zare al mândrului fecior și până-n asfințit, floarea asta să-l urmărească fără încetare, să-i plângă de dor, dar de atins, niciodată să nu-l atingă.

Ce-i floarea asta, v-aș întreba? Că eu socot că-i floarea-soarelui cea galbenă și mândră. Și cine-i știe povestea, ce zice? Mie unul, drept să vă spun, mi-i jale de jalea ei!

NATURA ȘTIE CEL MAI BINE CE ȚI SE POTRIVEȘTE

Într-o zi, un vițeluș alb a plecat la râu să se plimbe și pe drum s-a întâlnit cu un puișor galben. Și tare mult s-a minunat de culoarea acestuia și și-a dorit și el o astfel de culoare. De aceea, a hotărât că trebuie să-și schimbe culoarea și s-a vopsit în culoare galbenă.

Vesel, a pornit mai departe, până când s-a întâlnit cu o broască. Broasca l-a privit mirată și l-a întrebat:

– Măi vițelușule, de ce ai o culoare așa ciudată?

Iar vițelul nu a știut ce să răspundă, dar a hotărât să se vopsească în verde, ca și broasca. Apoi a plecat mai departe, mândru de noua lui culoare.

De data aceasta s-a întâlnit cu o libelulă de culoarea cerului. Și aceasta l-a întrebat de ce are culoarea verde, pentru că nu i se potrivește deloc. Iar vițelul s-a îndreptat grăbit spre râu, pentru a se uita în oglinda apei și a-și vedea înfățișarea. Iar propria imagine reflectată în apă a reușit să-l sperie și a intrat în apă pentru a se spăla și a reveni la culoarea inițială.

Din ziua aceea a hotărât că cea mai potrivită culoare pentru el este culoarea cu care s-a născut și nu s-a mai gândit niciodată la înfățișarea celorlalți, învățând că este foarte important să fie el însuși, și nu să copieze pe ceilalți.